

Ралф Джордано

В ожесточения дебат тези дни в Германия на тема злополучната интеграция на мюсюлманските мигранти се включват със свои категорични и далеч не съответстващи на официалната „политически коректна“, медийно-политически зададена линия все нови и нови авторитетни личности.

Най-популярният политически блог в Германия Politically Incorrect и веднага след него Die Welt Online публикуваха следното открито писмо на Ралф Джордано до германския президент.

87-годишният Ралф Джордано е авторитетен германски литератор, публицист и режисьор. Жертва на Холокоста, той е неуморен борец за човешки права и за историческата памет по света. Син на еврейка, като младеж Джордано преживява последните години на хитлерова Германия, скрит в мазе в Хамбург. Автор е на няколко бестселъра и е постоянен обект на ненавист на дясно-екстремистките кръгове в Германия заради непримиримата си позиция спрямо престъпленията на Третия райх.

През последните години Ралф Джордано се превърна и в една от най-мразените от

левите сили обществени фигури. Той заклеява пацифистките движения срещу „войната в Ирак“ заради техния „антиамериканизъм“, активист е на гражданското движение против строежа на гигантска джамия в Кьолн, апелира за признаването на османския геноцид над арменския народ. Като един от най-ярките критици на ислямизацията на Германия и красноречив анализатор на несъвместимостта на политическия ислям с демократичния конституционен ред Джордано е обект на заплахи с убийство.

М.Р.

Многоуважаеми господин Бундеспрезидент,

В своята реч на 3 октомври по време на честването на 20-та годишнина от Обединението на Германия вие казахте *„Християнството без съмнение принадлежи към Германия. Юдаизмът принадлежи без съмнение към Германия. Това е нашата християнско-юдейска традиция. Но междуременно и ислямът принадлежи към Германия“*.

Това Ви изречение разкрива в своята генерализация толкова обезпокоително непознаване на действителността и толкова припрян опит за хармонизация на фундаментално различни системи, че на човек чак му спира дъхът.

Не искам да влизам в ролята на учител за наваксване на пропуските Ви в часовете по история. От думите Ви проличава обаче тъй наивно приравняване на реално съществуващия ислям с някакъв ЕС-съобразен идеализиран ислям, че смятам за дълг да Ви оспоря най-енергично! Политическият, войнстващ ислям не подлежи на интеграция. Но и „обичайният“ ислям носи със себе си достатъчно проблеми.

До ден днешен той не ни дава тъй нужния отговор за своята съвместимост със свободата на различни мнения, с равнопоставеността на жените, с плурализма, с разделението на държава и религия, с две думи – с демокрацията. Изправени сме пред един мрачен облак, надвиснал над небето на XXI-вия век и заплашващ непосредствено и Федералната република поради съвършено сбърканата ни имиграционна политика.

Тук наистина се сблъскват две съвършено различни културни сфери, при това намиращи се на далечни един от друг стадии на развитие. От едната страна юдео-християнската, в която след най-мрачните исторически епохи се появяват Ренесансът, Просвещението, буржоазните революции и се налага днешният либерален обществен модел – един гигантски скок в общественото развитие.

От другата страна имаме културната сфера на исляма, който след своята епоха на бляскави цивилизационни постижения, способни да засрамат съвременната си Европа,

днес, въпреки цялата си вътрешна диференцираност, се отличава с общовалидна патриархално-архаична стагнация: ориентиран е към покорност, противопоставя се на секуларизацията, фиксиран е върху неравнопоставеността на половете, родителския властен контрол и безусловното подчинение на религиозни авторитети.

Става дума за пряк сблъсък на една обусловена от традициите и религията, притесняваща личните свободи култура с едно общество, което след дълги лутания е формирано днес на индивидуалистична основа, което е предимно християнско и същевременно секуларно.

Това стълкновение е белязано от безброй пречки за съвместното съжителство и много мюсюлмани сами обръщат внимание на тях. Така например големият турски писател Зафер Сеноджак направо насочва скалпела към най-болезнената точка: „Почти няма ислямски духовник, камо ли някой от покорните редови вярващи, който да е склонен и в състояние да осъзнае, че централният проблем се крие в интелектуалната структура на собствената религия. Никой не е готов за критичен анализ на собствената традиция, за безмилостно съпоставяне на своята вяра с жизнената реалност на модерното общество.“

Или безстрашният Абас Байдун, дългогодишен редактор на културния отдел на ливанския всекидневник „Ас-Сафир“, който рискува много с подобна пренебрегваща всички табута самокритична позиция: „При нас мнозина си търсят оправдания за да не надзърнат в огледалото, за да си спестят отвратителния образ, образа на един друг ислям, ислямът на изолацията и на безогледното насилие, който постепенно взема връх и скоро, докато ние се носим към апогея на заслепението, ще се превърне трайно в нашия истински образ.“

Какво представляват, господин Бундеспрезидент, „Сатанинските строфи“ на Салман Рушди в сравнение с горните изстрадани и настоятелни слова? Тези мюсюлмани скъсват с обичайното прехвърляне на отговорността за техните самопредизвикани беди и несгоди върху „Европа“, върху „големия сатана Америка“ и „малкия сатана Израел“. Тук имаме мюсюлмани, които разобличават неспособността на ислямския свят да анализира самостоятелно своите проблеми и назовават собствените елити като истинските виновници за кризата. От техните думи звучи онази диагноза, която никой немюсюлманин не би се осмелил да изрече: Проблемът не е в миграцията, а в самия ислям!

Една огромна, революционно напрегната част от човечеството, т.н. „Умма“ или цялата общност на правоверните мюсюлмани е заплашена да се задуши в собствената, религиозно обусловена, културна ретроградност и стагнация. А заедно с нея и целият ментарджийски панаирджийски блясък на петролните милардери край Залива, които са пяната по ръба на бездната от алчност и цинизъм... „Всичко това няма да свърши на добро,“ казва Орхан Памук.

И в самата Германия, господин Бундеспрезидент, се надигат гласове на мюсюлмани, които коментират скептично Вашето включване на исляма в юдео-християнската културна

сфера.

Иранската теоложка Хамиде Мохагеги например предупреждава, че „вътрешноислямското изясняване на верния път към един истински Евро-ислям ще трае поне още 20 до 30 години и все още е под въпрос дали той изобщо ще успее да се наложи или ще трябва да отстъпи под натиска на традиционния ислям.“

Друга познавачка на предмета, която призовава да се вслушаме в гласа на народа и да заемем критична позиция спрямо функционерите на различните мюсюлмански и джамийски сдружения е д-р Ежар Джезаирли, член на Германската ислямска конференция, представителка на светски ориентирани мюсюлмани. Тя казва: „Според мен е разбираемо, че много граждани, които нямат нищо общо с десните екстремисти, се боят от пълзящата ислямизация... Бъдещето на Германия е в опасност от това, че поради невежество някои политици са готови в отношенията си с ислямските организации да предадат фундаментални принципи на просветеното модерно общество.“

Нека това си го запишат на видно място всички социални романтици, еднооки ксенофили, безпринципни илюзионисти, дежурни хуманисти и апостоли на всеобщата обич и разбирателство. Тяхната педагогика на хармоничното съгласие и всепозволеност дори и сега, след прозренията, които ни поднесе Тило Сарацин, продължава да ни внушава, че живеем в мултикултурна идилгия, в която всички въпроси могат да се решат с помощта на социално-терапевтични мерки.

Да не се разберем погрешно, многоуважаеми господин Бундеспрезидент: чест за нашата нация е да продължи да дава убежище и да защитава всеки мигрант, всеки пришълец и чужденец от чумата на расизма и неговите производни. Същевременно е наши граждански дълг да се противопоставяме на тенденции, обичаи, битови навици и традиции в среди от турско-арабското малцинство, които, независимо от лицемерни и празнословни декларации, са настроени от негативно до враждебно към либералните завоевания на демократичната република и на нейната конституция.

Решаващите пречки за интеграцията са заложили в самото мюсюлманско малцинство. Това трудно може да се оспори, колкото и да е миролюбива по-голямата част от живеещите сред нас мюсюлмани. Светът на исляма реагира светкавично и с гигантски протестни акции щом мюсюлмани се почувстват засегнати или обидени от нещо. Обратно, техните съюзи и джамийски сдружения остават слепи и глухи, когато например в турския град Малатя са садистки заклани трима сътрудници на библейско издателство, когато в Сомалия разстрелват монахини, а в Пакистан християни очакват екзекуция в килиите на смъртниците за провинение в „богохулство“. Желязно мюсюлманско мълчание ...

Миграционният и интеграционен проблем изисква от нас да надигнем глас смело и критично. Какво е станало с нас, къде живеем въобще, щом днес трябва да ни е страх, че ще бъдем заклеймени като ксенофоби и неонацисти само защото заявяваме открито привързаността си към нашите фундаментални ценности? До къде сме стигнали щом се

боим да наречем враждебна на интеграцията една патриархална култура, в която личността не значи нищо, а семейството и религиозната общност е всичко? Какво осъдително има в констатацията, че в безброй случаи мотив за миграцията към Германия не е желанието да се трудиш, а изкушенията на германската система за социална помощ?

„... Но междуременно и ислямът принадлежи към Германия“ – наистина ли? Бъдете така добър да се осведомите, че у нас вече е много рисковано да се изказва съмнение в това заключение. Говоря от личен опит! Ислямът просто не познава критичния подход. Затова там всяка критика се възприема като обида. Толкова по-тежка е съдбата на критичните мюсюлмани. Със своята позиция заставам солидарно до такива смели жени като Неджла Келек, Сейран Атеш, Аяан Хирси Али... и до всички други миролюбиви мюсюлманки и мюсюлмани по света.

И един постскрипт за моята лична мотивация: като човек, преживял и оцелял след Холокоста познавам добре разликата между хитлерова Германия и Федералната република. Нашата демокрация е свещена за мен, само в нея се чувствам в безопасност. Затова всеки който действа срещу нея ще си има работа с мен, без значение дали е мюсюлманин, християнин или атеист.

С уважение

Ралф Джордано

Превод и бележка © Милен Радев